

מכה ניצחת לאובמה

17.11.2024 | דוד מ' וינברג | written by

יותר מאשר ניצחון לדונלד טראמפ, הצבעת הבחירות בארה"ב בשבוע שעבר הייתה תבוסה צורבת לברק אובמה. הכותרת האמיתית החודש היא: "טראמפ מביס את אובמה שוב".

בשטף של עצרות בחירות נלהבות במהלך החודשיים האחרונים, הנשיא לשעבר אובמה בעצמו טען שבחירות אלה היו משאל עם על מדיניותו. הוא הזהיר במפורש שאם קמלה האריס לא תיבחר לנשיאות, כל מה שהוא ייצג ועבד למענו ירד לטמיון. הוא אמר בפירוש ש"גורל האומה" תלוי על כף המאזניים.

הוא אמר את אותם הדברים ב-2016 כשנלחם בתוקף למען הילרי קלינטון.

אז, אובמה אמר לבוחרים ש"אם תמכתם בי ב-08, אם תמכתם בי ב-12, אם אתם חושבים שעשיתי עבודה טובה, אם אתם מאמינים שמישל עשתה עבודה טובה [כל מה שעשינו במהלך שמונה השנים האחרונות יתהפך תחת נשיאות טראמפ. וכל דבר יישמר וייבנה תחת נשיאות הילרי קלינטון".

ובכן, מעולם לא הייתה נשיאות הילרי קלינטון, ולא תהיה נשיאות קמלה האריס. וזה לא רק משום ששתיהן היו מועמדות חלשות (במקרה של האריס, זו תת-ההערכה של המאה).

זה משום שיותר ממחצית מהאמריקאים דחו את הרעיון שאובמה "עשה עבודה טובה", והם לא היו מעוניינים "לשמר" את מדיניותו. הם לא רצו עוד ארבע או שמונה שנים של ממלאי מקום של אובמה, בנוסף לשמונה השנים שלו עצמו בבית הלבן וארבע שנות המחליף שלו באמצעות הנשיא ביידן.

הם לא קנו את המסר הדמוקרטי שהכול היה נפלא באמריקה, ושכל מה שנדרש היה דמוקרט מוכשר כדי לקדם את הגישה העליונה של אובמה. הם לא קנו את הטענה שאובמה היה דמות המופת המובילה של אמריקה.

אם אינכם מכירים עד כמה אובמה עדיין נחשב לדמות איקונית ובעל מעמד של משיח בקרב ה"אליטות" הפרוגרסיביות של אמריקה, ועד כמה הוא עדיין דומיננטי בחדרים האחוריים הדמוקרטיים, ראו את המאמר של דיוויד סמואלס מיולי ב-Unherd תחת הכותרת "הנשיא האמיתי של הרפובליקה החמישית של אמריקה: אובמה, לא ביידן, הוא לינקולן החדש של האומה". מי בדיוק חשבתם שניהל את העניינים בארבע השנים האחרונות? "זה אני", כותב סמואלס בקולו של אובמה.

האמריקאים שבחרו את טראמפ לנשיא ב-2016 ושוב השנה לא הרגישו בנוח עם ההבטחות

היהירות של אובמה לגבי כל דבר: שיש לו תובנה יוצאת דופן בכל נושא, ושהוא ביצע את המדיניות הכלכלית, החברתית והחוץ הטובה ביותר, ושהילרי וקמלה יהיו המאגר של מעיין החוכמה הכמעט-נבואית והעל-אנושית הייחודית הזו.

יתר על כן, נראה שאמריקאים רבים נרתעו מהאובססיה הדמוקרטית-פרוגרסיבית של גזע, פוליטיקת זהויות, מכסות, מבחני טוהר אידאולוגיים ואישיים, וסממנים אחרים של מה שמכונה "וואקזים" (woke-ism). סממנים אלה הפכו לחלק מהתרבות האמריקאית תחת אובמה, הואצו תחת ביידן, ותחת האריס היו מתקדמים בשאגה לשליטה דיקטטורית מוחלטת בשיח החברתי והפוליטי האמריקאי.

בחסות התקשורת הליברלית המסורתית והאקדמיה הגבוהה שעברה רדיקליזציה, שיח זה נועד לחסל את העוגנים המסורתיים של ערכי יהדות-נצרות בחברה האמריקאית ולהפוך על פיהם עקרונות אמריקאיים ותיקים במדיניות החוץ. משום כך, הבוחרים האמריקאים הפילו את אובמה/ביידן/האריס באופן מוחץ.

בתחום מדיניות החוץ, חזרו לנאום האחרון של ברק אובמה באו"ם בדצמבר 2016. בנאום הפרידה שלו, אובמה נראה נבוך מהסירוב העיקש של העולם להתחדש בדמותו ועל פי דבריו. "כיצד עדיין יש קווי שבר עמוקים בסדר הבינלאומי", תהה אובמה, עם "חברות מלאות באי-ודאות, ואי-נוחות, ומאבק?!"

האם זהותו כאדם "העשוי מבשר ודם ומסורות ותרבויות ואמונות ממקומות רבים בעולם" לא שימשה כדוגמה מאירה ובלתי ניתנת להתנגדות של שלום גלובלי משולב? כיצד ייתכן שאחרי שמונה שנים של מנהיגותו החזונית, אנשים בכל מקום לא צעדו לקצב "הדמיון המוסרי" העליון שהכריז על עצמו?

התשובה לשאלות כואבות אלה, שאובמה מעולם לא יכול היה להודות בהן, וגם לא ביידן, היא חוסר רצונם להקרין כוח ולעמוד איתן מול אויבים.

שני הנשיאים הדמוקרטים דחו את כלי המדינאות המסורתיים והמוכחים של כוח מוחץ. הם נמנעו משימוש בכוח צבאי ובצורות אחרות של עוצמה אמריקאית גולמית. הם ידעו איך "להתבטא בתקיפות" ² נניח, נגד איראן או החות'ים ³ אבל זה הכול. הם פשוט התביישו ברקורד ה"דומיננטי מדי" של אמריקה במנהיגות גלובלית מכרעת, והותירו את אמריקה נטולת יכולת לעצב את העולם בכיוונים הנכונים.

אכן, הם היו מלאי "בוז" לרעיון של אמריקה כשחקן מוסרי בזירה העולמית (ראו את בן רודס, בן דמותו של אובמה, בריאיון ל"ניו יורק טיימס" ב-2016 עם אותו דיוויד סמואלס). המילים "אויב", "איום" ו"יריב" לא היו חלק מהלקסיקון הפוליטי שלהם. כך גם לא מושגים כמו "ניצחון" למערב או "הכרעת" הרעים.

למרבה הצער, לאורך מלחמות ישראל בשנה האחרונה נגד חמאס, חיזבאללה ואיראן, ממשל ביידן-האריס פיתח אובססיה ל"מניעת הסלמה" ² מלבד תגובתו הרגשית המיידית והתומכת בישראל כראוי של ביידן להתקפה הראשונית של חמאס על ישראל.

בעיקר, דיפלומטים אמריקאים בילו את השנה האחרונה בהתחננות ובמרדף אחר "הפסקות אש מיידיות", הביעו דאגה מאפשרות של כל "הסלמה", והתרחקו מ"מעורבות" בכל יוזמה צבאית ישראלית, למעט פעולות הגנתיות טהורות (כמו חסימת טילים איראניים נכנסים).

והם העמידו פנים של תדהמה מבידודה של ישראל, בזמן שסללו את הדרך לבידוד זה עם סנקציות נגד מתנחלים ועם האשמות שווא לגבי "הרעבת" פלסטינים באזורי מלחמה.

וכך, איראן, חמאס, חיזבאללה והחות'ים (כמו גם רוסיה, סין, טורקיה ושחקנים רעים אחרים) מעולם לא התייחסו ברצינות לדמוקרטים, כמובן. הם התעלמו מההפצרות של צוות ביידן-האריס-בלינקן-סאליבן להפחית בהסלמה, בדיוק כפי שאיראן צחקה כל הדרך לבנק כשאובמה חתם על הסכם הגרעין JCPOA ושחרר עשרות מיליארדי דולרים לאיראן.

ביידן המשיך במימון איראן באמצעות הקלות בסנקציות ושחרור הכנסות נפט שהוחרמו. איראן כמעט בוודאות הייתה משיגה נשק גרעיני במהלך נשיאות האריס, עם התנגדות מועטה מושינגטון.

אויבי אמריקה ² כן, אויבים! ² לא פחדו מארה"ב במשך שנים, למעט כאשר טראמפ הפעיל לחץ כלכלי "מקסימלי" על איראן וחסל את מפקד משמרות המהפכה קאסם סולימאני.

המרשם הטוב ביותר כעת לאיפוס אמריקאי שיוביל ליציבות גלובלית (ולביטחון ישראלי משופר) הוא נחישות של ממשל טראמפ לנטרל את המפלצת הגרעינית האיראנית, להתנגד לצעדת ההגמוניה של איראן באזור, ולסכל את שלוחיה.

נדרש איפוס אסטרטגי המבוסס על עוצמה אמריקאית מוחצת, על הצגת איום צבאי אמריקאי אמין נגד איראן, לכל הפחות. זה כולל חימוש ישראל בפצצות חודרות בונקרים, לא על מחאות חלשות של אי-מעורבות אמריקאית במלחמות ישראל, ולא על הפצרות נואשות להפחתת הסלמה, ולא על הבנות חסרות שיניים ורכות בין וושינגטון לטהרן.

אם יש נתיב לשלום וליציבות במזרח התיכון, הוא דורש הגברת עוצמת האש של אמריקה ובעלות בריתה, לא הכפלת המרדף אחר "הפחתת הסלמה".

מעטים מהאמריקאים חשבו על הפרספקטיבה הספציפית הזו בענייני המזרח התיכון כשבחרו בטראמפ על פני אובמה/ביידן/האריס בשבוע שעבר, אבל ודאי שהם חשו את הרוח. הם הבינו שהוואקיות (wokeness) האמריקאית והספק המוסרי העצמי היו חולשות זדוניות. ולכן, הם פסקו שעידן אובמה חייב סוף סוף להסתיים.

פורסם בערוץ 7, בתאריך 17.11.2024.